Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 8. Warszawa, dnia 20 marca 1936 r. Rok XIX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych“ zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.“

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIK Nr. 17.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 18 — 19.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 55 — 64.

III. INNE WYDAWNICTWA.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

36.

OKÓLNIK Nr. 17

z dnia 14 marca 1936 r.

w sprawie porozumienia o poprawianiu błędów w mapach granicznych.

(Nr. BO. 58-e-276).

Do

P. P. Wojewodów w Katowicach, Kielcach, Łodzi, Poznaniu, Toruniu, Warszawie, Białymstoku i Starostów powiatów nadgranicznych.

Wobec niewłaściwej interpretacji niektórych postanowień „Porozumienia“ o poprawianiu błędów pomiarowych w polsko-niemieckich dokumentach granicznych, podpisanego w Poznaniu dnia 26.XI.1932 r. przez poszczególnych prezydentów rejencyj Rzeszy Niemieckiej, przedstawiciele Rządów polskiego i niemieckiego uzgodnili na konferencji, odbytej w Kwidzyniu dnia 29 sierpnia 1935 r. co następuje:

1) arkusze uzupełniające służą do poprawiania błędów w mapach granicznych (oryginalnych), wykonanych przez Aljancką Komisję Delimitacyjną dla polsko-niemieckiej granicy, a nie do utrzymywania map tych w aktualności, mapy te bowiem powinny odpowiadać stanowi faktycznemu, jaki istniał podczas delimitacji i celem usunięcia w nich usterek zawarto „Porozumienie“ w Poznaniu dnia 26.XI.1932 r.

Wobec tego dla zmian, dokonywanych na granicy przy pracach konserwacyjnych, w myśl postanowień Konwencji polsko-niemieckiej z dnia 27.I.1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 470 ex 1927), arkuszów uzupełniających sporządzać nie należy. Dotyczy to uzupełnień w oznaczeniu granicy nowemi znakami, zmian rodzaju znaków granicznych, przestawienia tych znaków i t. p.;

2) opuszczenie miary w mapach granicznych można uważać za błąd pomiarowy, w rozumieniu wyżej wymienionego „Porozumienia“, jedynie w tym przypadku, gdy miara ta jest niezbędnie potrzebną do określenia przebiegu linji granicznej lub jej znaków.

Bez względu więc na przepisy pomiarowe, braku miar kontrolnych dla granicy lub odnoszących się do sytuacji obok granicy, jednak nie mających z granicą bezpośredniego związku, nie należy uważać za opuszczenie miar, a więc za błędy pomiarowe.

Arkuszów uzupełniających zatem wykonywać nie trzeba, gdy np. w mapie granicznej brakują miary czołowe, odcięte lub rzędne znaków granicznych, jeżeli położenie tych znaków jest określone innemi miarami;

3) numeracji pośrednich słupów granicznych, przeprowadzonej na niektórych odcinkach podczas wykonywania prac konserwacyjnych na granicy, nie należy wnosić do arkuszów uzupełniających;

4) do arkuszów uzupełniających powinny być wniesione czarnym kolorem dane z dokumentów granicznych, a więc według stanu w czasie delimitacji, czerwonym zaś kolorem wszelkie poprawki, dotyczące błędów pomiarowych. Późniejszych zmian w oznaczeniu granicy lub w sposobie jej pomiaru, ani czarnym ani czerwonym kolorem do arkuszów uzupełniających wkreślać nie należy;

5) bez względu na długość sprawdzanych miar, jako błędne, a więc wymagające wykonania arkuszów uzupełniających, należy uważać te miary w mapach granicznych, które przy sprawdzeniu wykazują odchyłki od 10 cm. wgórę;

6) ponieważ podstawą do wykonania arkuszów uzupełniających są protokóły graniczne wraz ze szkicami polowemi, podpisane przez obustronnych urzędników mierniczych, przeto bez tych protokółów i szkiców, arkuszów uzupełniających sporządzać nie należy.

W przypadku jednostronnego stwierdzenia błędu, powinno nastąpić sprawdzenie tego błędu w terenie przez drugą stronę.

O ile strona sprawdzająca może na podstawie posiadanych danych pomiarowych, w drodze kontroli rachunkowej, stwierdzić bezwzględnie pewnie istnienie wskazanego błędu, wówczas nie jest potrzebne sprawdzanie tego jeszcze w terenie.

Wyjaśnień powyższych — według otrzymanego zawiadomienia — udzielono już właściwym prezydentom rejencyj, wobec czego sporządzanie arkuszów uzupełniających nie powinno natrafiać na dalsze trudności i w związku z tem Ministerstwo prosi o przyśpieszenie wykonania arkuszów uzupełniających dla wszystkich wykrytych dotychczas błędów pomiarowych.

Równocześnie Ministerstwo prosi o nadsyłanie do wglądu arkuszów uzupełniających, wykonanych przez polską i niemiecką stronę dla wszystkich wykrytych dotychczas błędów pomiarowych, przed zatwierdzeniem tych arkuszy przez Pana Wojewodę i wysłaniem do prezydenta rejencji.

Poza tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oczekuje nadsyłania arkuszów uzupełniających, które w myśl powołanego na wstępie „Porozumienia“ mają być wysłane przez polską stronę do Konferencji Ambasadorów oraz są przeznaczone dla polskiej strony, po zatwierdzeniu ich przez Pana Wojewodę. Wraz z temi oryginalnemi arkuszami Ministerstwo prosi nadsyłać odbitki z nich w trzech egzemplarzach, o ile ich wykonanie nie napotka na większe trudności. W przeciwnym przypadku Ministerstwo sporządzi odbitki arkuszów uzupełniających we własnym zakresie i prześle je Panu Wojewodzie dla uzupełnienia posiadanych odbitek map granicznych i ewentualnie map katastralnych.

W związku z końcowym ustępem protokółu z dnia 18.V.1934 r., załączonego do pisma okólnego Nr. BO. 57-e-70 z dnia 24.XI.1934 r., Ministerstwo zawiadamia, że zmiany rodzaju znaków granicznych powinny być dokonywane zasadniczo tylko na podstawie obchodu granicy, przewidzianego w art. 13 Konwencji polsko-niemieckiej z dnia 27.I.1926 r.

Podając powyższe do wiadomości Ministerstwo uchyla pisma okólne Nr. BO. 57-e-41 z dnia 24.VIII.1933 r. i Nr. BO. 57-e-70 z dnia 24.XI.1934 r., utrzymując w mocy załączone do nich „Porozumienie“ i protokół.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

37.

PISMO OKÓLNE

z dnia 13 marca 1936 r.

w sprawie oddłużenia funkcjonarjuszów państwowych i zaliczek na uposażenie.

(GB. 14-18-2)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone zarządzenie Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1936 r. Nr. 42-2/28 oraz dołączone pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 26 lutego 1936 r. Nr. D. III. 2570/3/36 w sprawach oddłużenia funkcjonarjuszów państwowych i udzielania zaliczek na uposażenie.

Wnioski i indywidualne podania w sprawach pożyczek oddłużeniowych należy przedstawiać Ministerstwu według dołączonego wzoru.

Zgłaszanie wniosków stanie się aktualnem, gdy dany urząd asygnujący rozporządzeć już będzie dostatecznym funduszem oddłużeniowym.

Należy przedkładać Ministerstwu wszystkie wnioski przy jednem sprawozdaniu raz na miesiąc w terminach między 25 a 30 dniem danego miesiąca.

W związku z niniejszem pismem tracą moc obowiązującą pisma okólne: z dn. 15.IV.1935 r. Nr. GB. 35/15-5, z dn. 16.XI.1935 r. Nr. GB. 14/16 i z dn. 19.XII.1935 r. Nr. GB. 14/16/2 w sprawie wstrzymania potrącania rat zaliczek na uposażenie oraz zmienia się odpowiednio pismo okólne z 7.VII.1934 r. Nr. GB. 14/6/3 w sprawie przyznawania zaliczek na uposażenie.

Termin przywrócenia spłaty zaliczek ze względów technicznych przesuwa się na dzień 1 kwietnia r. b.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują nadto:
P. P. Dyrektorzy Departamentów i Biur oraz Naczelnicy Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych,
Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny.

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr. 42-2/28.
Warszawa,
dnia 25 lutego 1936 r.

Oddłużenie funkcjonarjuszów państwowych. Zaliczki na uposażenie.

Okólnik Nr. 10.

Do

wszystkich P. P. Ministrów w Warszawie.

W porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzam co następuje:

I. W ramach funduszu zaliczek na uposażenie funkcjonarjuszów państwowych zostanie utworzony specjalny rachunek pod nazwą „rachunek oddłużenia“ w celu ułatwienia spłaty zobowiązań nadmiernie zadłużonym funkcjonarjuszom państwowym.

Na rachunek ten zostaną przeznaczone:

a) połowa wpływów ze zwrotu zaliczek na uposażenie (pkt. III okólnika niniejszego),

b) oszczędności, osiągnięte przez poszczególne resorty na zwyczajnych kredytach rzeczowo administracyjnych (§ 2 — 9) w budżecie na okres 1936/37, o ile zostaną przekazane na ten cel w ustawie skarbowej,

c) kwoty, przeznaczone na ten cel w budżecie.

II. Z rachunku oddłużenia władze naczelne każdego resortu mogą udzielać funkcjonarjuszom państwowym pożyczek bezprocentowych na spłatę długów, powstałych przed dniem 1 grudnia 1935 r. pod następującemi warunkami:

a) pożyczki udzielane mogą być funkcjonarjuszom państwowym, których uposażenie netto wraz z dodatkowemi wynagrodzeniemi nie przekracza kwoty 400 zł. miesięcznie; funkcjonarjuszami państwowymi w rozumieniu okólnika niniejszego są, z zastrzeżeniem pkt. V tego okólnika, osoby uprawnione do otrzymywania zaliczek na uposażenie w myśl pkt. 1 ust. 1 i 2 okólnika Prezesa Rady Ministrów Nr. 26 z dnia 22 czerwca 1934 r. Nr. 42-2/18 w sprawie zaliczek na uposażenie;

b) pożyczki mogą być udzielane funkcjonarjuszom państwowym o ile ich zadłużenie przekracza: dla utrzymujących 3 lub więcej więcej członków rodziny — 400% uposażenia netto

ostatnio pobranego, a dla samotnych lub utrzymujących do 2 członków rodziny — 500% uposażenia; przy ustaleniu stanu rodzinnego w rozumieniu punktu niniejszego należy pomocniczo stosować kryterja, zamieszczone w art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664); zadłużenia z tytułu zaliczek na uposażenie oraz z tytułu długoterminowych pożyczek budowlanych nie bierze się pod rachubę;

c) udzielenie pożyczki nie może nastąpić na skutek podania, należycie udokumentowanego, przedłożonego władzy naczelnej drogą służbową;

d) wysokość pożyczki nie może przekraczać kwoty 1.000 zł.;

e) zwrot pożyczki następuje na zasadach, przewidzianych w pkt. V okólnika Prezesa Rady Ministrów Nr. 26 w sprawie zaliczek na uposażenie.

f) pożyczka może być udzielona funkcjonarjuszowi państwowemu tylko jeden raz.

III. Z dniem 1 marca 1936 r. przywraca się spłatę zaliczek na uposażenie, wstrzymaną okólnikami Ministra Skarbu z dnia 14 listopada 1935 r. L. D. III. 16744/3/35 i z dnia 17 grudnia 1935 r. L. D. III. 18341/3/35, przyczem spłata będzie dokonywana w ratach wynoszących 20% raty normalnej; z dniem 1 października 1936 r. wysokość spłaty podwyższa się do 40% raty normalnej, a z dniem 1 grudnia 1937 r. — do pełnej wysokości; w razie udzielenia funkcjonarjuszowi państwowemu, spłacającemu zaliczkę na uposażenie, pożyczki na oddłużenie, wysokość raty zaliczki podwyższa się odpowiednio z 20% na 30% i z 40% na 50%; w tych przypadkach spłata pożyczki na oddłużenie może być zawieszona na okres do 6 miesięcy.

IV. W okólniku Prezesa Rady Ministrów Nr. 26 z dnia 22 czerwca 1934 r. Nr. 42-2/18 w sprawie zaliczek na uposażenie wprowadza się zmiany następujące:

a) z funduszu zaliczkowego mogą być udzielane zaliczki dla gorzej sytuowanych funkcjonarjuszów państwowych, znajdujących się w trudnej sytuacji z powodu okoliczności od nich niezależnych (choroba, śmierć i t. p.) lub w przypadku budowy własnego mieszkania;

b) zaliczki w zasadzie mogą być udzielane funkcjonarjuszom państwowym, których uposażenie netto wraz z wynagrodzeniami dodatkowemi nie przekracza kwoty 400 zł. miesięcznie; w wyjątkowych przypadkach zaliczki te mogą być udzielane funkcjonarjuszom państwowym, których dochód przekracza 400 zł. miesięcznie, jednakże suma zaliczek dla tej grupy może stanowić najwyżej 15% ogólnej sumy przyznanych zaliczek, w szczególności mogą być w takich przypadkach udzielane zaliczki funkcjonarjuszom państwowym, których dochód nie przekracza 600 zł. miesięcznie, na opłaty w szkołach akademickich i w państwowych szkołach średnich wszystkich typów za dzieci i pasierbów, będących na ich utrzymaniu;

c) wysokość zaliczki nie może przekraczać trzymiesięcznego uposażenia i kwoty 1.000 zł.

V. Okólnik niniejszy, z wyjątkiem pkt. III co do przywrócenia spłaty zaliczek na uposażenie, nie stosuje się do żołnierzy oraz funkcjonarjuszów państwowych zatrudnionych w administracji wojskowej; w sprawie zaliczek na uposażenie dla tych osób pozostaje nadal w mocy okólnik Prezesa Rady Ministrów Nr. 26 z dnia 22 czerwca 1934 r. Nr. 42-2/18.

(—) M. Kościałkowski
PREZES RADY MINISTRÓW

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 2570/3/36.

Warszawa, dn. 26 lutego 1936 r.

Oddłużenie funkcjonarjuszów państwowych. Zaliczki na uposażenie.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw.

Nawiązując do treści okólnika Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1936 r. Nr. 10/2/42-2/28 w sprawie oddłużenia funkcjonarjuszów państwowych, Ministerstwo Skarbu prosi o wydanie zarządzeń w sprawie niezwłocznego otwarcia przez właściwe władze asygnujące w księdze funduszów specjalnych oddzielnego subkonta do rachunku zaliczek na uposażenie p. n. „rachunek oddłużeniowy".

Przy asygnowaniu uposażenia za m. marzec r. b. mają właściwe władze asygnujące potrącić i przelać: 10% normalnych rat zaliczek na uposażenie na wymieniony „rachunek oddłużeniowy", zaś na dotychczasowy rachunek zaliczek na uposażenie również 10% normalnych rat zaliczek. Ogółem zatem podlega potrąceniu z asygnowanego za miesiąc marzec r. b. uposażenia 20% normalnych rat zaliczek na uposażenie.

W podobny sposób należy przelewać co miesiąc dalsze raty zaliczek na uposażenie do m. września r. b. oraz dalsze raty podwyższone z dniem 1 października r. b. i 1 grudnia 1937 r., w myśl postanowień p. III powołanego na wstępie okólnika Prezesa Rady Ministrów.

Sumy zwrotów pożyczki na oddłużenie podlegają zarachowaniu w całości na „rachunek oddłużeniowy".

W razie przyznania funkcjonarjuszowi państwowemu — myśl postanowień p. IV. lit. b), zdanie ostatnie okólnika Prezesa Rady Ministrów zaliczki na uposażenie na pokrycie opłat w szkołach akademickich, oraz w państwowych szkołach średnich wszelkich typów za dzieci i pasierbów, będących na ich utrzymaniu, zaliczek tych nie należy asygnować do rąk odnośnych funkcjonarjuszów, którym przyznano zaliczkę, lecz przelewać bezpośrednio do właściwych za-

kładów szkolnych na rachunki: „Fundusz opłat studenckich" względnie „Taksa administracyjna" za równoczesnem zawiadomieniem tych zakładów.

W związku z niniejszem zarządzeniem tracą moc obowiązującą okólniki z dnia 9 kwietnia 1935 r. L. D. III. 5908/3/35, z dnia 14 listopada 1935 r. L. D. III. 16744/3/35 i z dnia 17 grudnia 1935 r. L. D. III. 18341/3/35 w sprawie wstrzymania potrącania rat zaliczek na uposażenie.

Analogiczne zarządzenia w części dotyczącej wysokości potrącenia rat zaliczek na uposażenie, należy wydać podległym przedsiębiorstwom państwowym (funduszom państwowym), oraz samodzielnym jednostkom gospodarczym.

Treść niniejszego zarządzenia należy podać do wiadomości zainteresowanych funkcjonarjuszów państwowych.

PODSEKRETARZ STANU

(—) T. Grodyński

————————, *dnia* ———————— *193* — *r.*

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
(w drodze służbowej).

Proszę o udzielenie mi pożyczki oddłużeniowej w wysokości ———————— na warunkach określonych w zarządzeniu Ministerstwa z dnia 13 marca 1936 r. Nr. GB. 14/18-2.

Pożyczka ta potrzebna mi jest na spłacenie długów, wynoszących kwotę ————————, powstałych przed dniem 1 grudnia 1935 r., co stwierdzają dołączone dowody.

————————
(podpis)

I. Kwestjonarjusz do wypełnienia przez petenta

1	Nazwisko, imię, stanowisko, charakter służbowy, grupa uposażenia . . .	
2	Urząd, w którym petent pracuje . . .	
3	Miesięczne uposażenie łącznie z dodatkowemi wynagrodzeniami (netto — po potrąceniu podatku specjalnego)	
4	Stan rodzinny (samotny, jeżeli żonaty, to podać dane według zacytowanego wyżej zarządzenia)	
5	Stan majątkowy (czy posiada i jaki majątek, czy pracuje zarobkowo poza urzędem, czy członkowie rodziny są na posadach) :	
6	Na jakie cele i z jakiego powodu zaciągnął długi (wyłączyć zaliczki) . . .	
7	Zadłużenie z tytułu zaliczek na uposażenie (na jaki cel, kwota do spłacenia i w ilu ratach)	

————————
(podpis)

II. Opinja władzy przełożonej (Urzędu Wojewódzkiego)

1	Co do okoliczności, przytoczonych w kwestjonarjuszu	
2	Czy petent nabył prawa emerytalne . .	
3	Czy petent jest uczestnikiem Państwowego Zakładu Emerytalnego	
4	Czy petent ubiega się o pożyczkę oddłużeniową po raz pierwszy	
5	Czy i jakie szczególne powody przemawiają za przyznaniem pożyczki . . .	
6	Wysokość funduszu oddłużeniowego, jakim rozporządza urząd w danym miesiącu .	

————————, dnia ———————— 193 — r.

————————
(podpis)

38.

PISMO OKÓLNE

z dnia 13 marca 1936 r.

o przekazywaniu rat Pożyczki Inwestycyjnej w wypadkach przejścia wojskowych do służby w innych działach zarządu państwowego.

(Nr. GB. 35-23).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone pisma Ministerstwa Spraw Wojskowych z 22. II r. b. Nr. 4315-99/W B. R. I i Ministerstwa Skarbu z 3.IX.1935 r. w sprawie przekazywania rat 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej w wypadkach przejścia osób wojskowych do służby w innych działach zarządu państwowego.

Za DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

Otrzymują nadto:

Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny,
Dyrekcja Państwowych Zakładów Przemysłowo-Zbożowych w Warszawie,
Dyrekcja Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku w Katowicach.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
DEPARTAMENT INTENDENTURY

Pilne.

ul. 6-go Sierpnia Nr. 3/5.
Tel. wewn. 2470.
Nr. spr. 4315-99/W.B.R.I.
Warszawa, dnia 22.II.1936 r.

Według rozdzielnika

Zwrot rat Poż. Inwest. podwójnie wpłaconych na konto P. K. O. 30.160.

W związku z interwencją szefów int. dotyczącą zwrotu kwot potrącanych z tytułu rat 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej subskrybentom, którzy w okresie spłacania tejże Pożyczki przeszli do służby w innych ministerstwach, przesyłam do wiadomości okólnik Delegata 3% Pożyczki Inwest. przy Min. Skarbu.

Zaszły bowiem wypadki, że placówki innych ministerstw potrącone tym subskrybentom raty przekazały już na rachunek Min. Skarbu konto P. K. O. 30.160, podczas gdy wojskowe placówki w których ci subskrybenci dokonali subskrybcji opierając się na zarządzeniu II Wiceministra i nie czekając na wpływ potrąconej raty z placówki do której dotyczący subskrybent odszedł, przekazały również tą samą ratę i na ten sam r-k Min. Skarbu z posiadanych funduszów, które muszą być wyrównane.

Z tego względu proszę o wydanie podległym sobie placówkom zarządzenia, by raty potrącane z tytułu Pożyczki Inwestycyjnej subskrybentom, o których wyżej mowa, były przekazywane bezpośrednio placówce macierzystej subskrybenta, t. j. tej jednostce administracyjnej wojskowej, w której ten zadeklarował Pożyczkę.

Równocześnie zaś proszę o wydanie zarządzenia, by zainteresowane placówki subskrybcyjne danego ministerstwa, t. j. tej placówki, które w swym stanie posiadają subskrybentów przybyłych z oddziałów wojskowych, przekazały z wpływów 11 raty potrącone im dotychczas kwoty — dotyczącym placówkom macierzystym tych subskrybentów.

Sprawę przekazania tych kwot z bieżących wpływów uzgodniłem z Delegatem 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

SZEF DEPARTAMENTU INTENDENTURY
w z. (—) Dr. *Rudolf* — płk. int. dypl.

Otrzymują:

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych,
„ Skarbu,
„ Komunikacji,
„ Poczt i Telegrafów,
„ Wyzn. Relig. i Ośw. Publ.,
„ Spraw Zagranicznych,
„ Przemysłu i Handlu,
„ Opieki Społecznej,
„ Rolnictwa i Reform Rolnych,
„ Sprawiedliwości,
Najwyższa Izba Kontroli Państwa,
Komenda Główna Policji Państwowej.

MINISTERSTWO SKARBU

**Delegat
do spraw 3% Premjowej
Pożyczki Inwestycyjnej**

Warszawa, dnia 2 września 1935 r.

Do

*Izby Skarbowej Grodzkiej
w Warszawie.*

Akcja subskrybcji 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej przeprowadzona jest na terenie administracji wojskowej w odmiennej formie, aniżeli w innych działach administracji państwowej. Mianowicie, przychylając się do treści pisma Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 12 IV.1935 r. Nr. Dep. Int. 4315-Int. B. R. 99, wyraziłem zgodę na przeprowadzenie całej akcji subskrybcji, a więc wpłacanie rat, wydawanie świadectw tymczasowych, jak również oryginalnych obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej — przez placówkę pierwotną, w której dokonano subskrybcji.

Ze względu na powyższe komunikuję, że nie należy stosować przepisów okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 6.VII.35. L. D. III. 10012/3/35 odnośnie subskrybentów wojskowych placówek subskrybcyjnych, przeniesionych w stan spoczynku.

W stosunku do wspomnianych subskrybentów Izba Skarbowa, wypłacając zaopatrzenie emerytalne, pośredniczy jedynie w akcji subskrybcyjnej przez potrącanie rat i zawiadamianie pierwotnej placówki subskrybcyjnej o do-

konaniu potrącenia. Zarówno więc deklaracje subskrybcyjne, jak i pamiętnik rat subskrybcyjnych zatrzymują placówki pierwotne, przesyłając Izbie jedynie wypis należności z tytułu subskrybcji, którą to należność Izba winna potrącać w równych ratach miesięcznych z takiem wyliczeniem, aby reszta należności została potrącona do dnia 5 lutego 1936 roku.

Sumy potrącone z powyższego tytułu należy przekazywać poszczególnym placówkom subskrybcyjnym.

Zarazem nadmieniam, że Izba Skarbowa winna zawiadomić właściwą placówkę subskrybcyjną nietylko o dokonaniu potrącenia poszczególnych rat, lecz również o wszelkich przeszkodach, uniemożliwiających potrącanie należności.

(—) T. Bielobradek
Z-ca Delegata do spraw 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

39.

PISMO OKÓLNE

z dnia 13 marca 1936 r.

o opłatach od widowisk na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża.

(Nr. SF. 60/25/1).

Do

Urzędów Wojewódzkich (z wyjątkiem śląskiego), Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Polski Czerwony Krzyż zwrócił się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie zaległych opłat, przypadających mu na podstawie ustawy z dnia 28 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 111) od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Powstałe w swoim czasie w przedsiębiorstwach widowiskowych zaległości nietylko nie zmniejszają się, lecz często rosną, przyczem — według oświadczeń odnośnych zarządów miejskich stają się nieściągalnemi, — skutkiem zubożenia lub wyjazdu przedsiębiorcy, odstąpienia przedsiębiorstwa innej osobie i t. d. W takich przypadkach zdarza się, że zarządy miejskie zaległości poprostu umarzają, uważając sprawę tem samem za załatwioną.

Ponieważ taki stan rzeczy w dużym stopniu utrudnia wypełnianie zadań, do których Polski Czerwony Krzyż został powołany, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o przestrzeganie następujących zasad:

W razie stwierdzenia, że przedsiębiorca widowiskowy zainkasowanych opłat na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża nie odprowadził do kas miejskich i zużył je na swoje własne potrzeby — odnośny zarząd miejski winien w oparciu się o art. 242 k. p. k. wystąpić do władz prokuratorskich z wnioskiem o przeprowadzenie dochodzeń karno-sądowych.

Sam fakt zwinięcia przedsiębiorstwa lub przeniesienia własności na inną osobę nie uzasadnia umarzania zaległości z tytułu powyższych opłat. Umorzenie takie może wynikać z konieczności dopiero wtedy, gdy owe sumy są faktycznie nieściągalne ani obecnie ani według wszelkiego prawdopodobieństwa i w przyszłości, a poza tem może nastąpić tylko za zgodą Zarządu Głównego Polskiego Czerwonego Krzyża w Warszawie.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

40.

PISMO OKÓLNE

z dnia 14 marca 1936 r.

w sprawie „Tygodnia Polskiego Związku Zachodniego".

(Nr. AP. 2-129).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostów.

Polski Związek Zachodni, podobnie jak w latach ubiegłych, zamierza przeprowadzać corocznie akcję propagandową i ewentualnie zbiórkową p. n. „Tygodnia Polskiego Związku Zachodniego" w czasie od 30 marca do 6 kwietnia.

Akcja propagandowa prowadzona będzie w formie odczytów, akademji, audycyj radjowych, artykułów prasowych i t. p.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o przychylne ustosunkowywanie się do powyższych zamierzeń Związku.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i dalszych czynności urzędowych treść pozwolenia na urządzenie zbiórki publicznej w r. b.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

POZWOLENIE

(z dnia 29 lutego 1936 r. Nr. AP. 2-129).

Na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 162) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwami: Spraw Zagranicznych i Skarbu udziela Polskiemu Związkowi Zachodniemu pozwolenia na urządzenie w czasie od 30 marca do 6 kwietnia b. r. zbiórki publicznej na cele Związku na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Zbiórka przeprowadzona będzie w postaci zbierania ofiar w gotówce do zamkniętych puszek i na listy ofiar oraz sprzedaży wydawnictw Związku.

Wojewódzkie władze administracji ogólnej mogą ustalić szczegółowe warunki przeprowadzenia zbiórki.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

41.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 marca 1936 r.

o wykonywaniu przepisów, dotyczących ubezpieczenia społecznego.

(Nr. GB 26—3)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentów Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i przestrzegania poniżej umieszczone pismo Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 22 października 1935 r. Nr. Uk. 3. W/13-5 w sprawie przestrzegania przepisów, dotyczących ubezpieczeń społecznych.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

MINISTERSTWO
OPIEKI SPOŁECZNEJ
Nr. Uk. 3 W/13—5
Warszawa,
dnia 22 X 1935 r.

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w miejscu.

Ubezpieczalnie Społeczne żalą się do Ministerstwa Opieki Społecznej, jako swej władzy nadzorczej, iż niektóre podległe i nadzorowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych urzędy i instytucje, jak np. . . . . nie przestrzegają przepisów rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 28.XII 1933 r. o sposobie dokonywania zgłoszeń w zakresie ubezpieczeń społecznych, uiszczaniu składek i kontroli czynności pracodawców (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 818), w szczególności § 19 tego rozporządzenia, który nakłada na pracodawców obowiązek nadsyłania do Ubezpieczalni Społecznych wykazów stanu zatrudnienia do dnia 10-go każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

Niestosowanie się wyżej wymienionych instytucyj i urzędów do przytoczonego § 19 rozporządzenia stwarza dla Ubezpieczalń ogromne trudności w pracy, wskutek powstania wielkich ilości pozycyj do księgowania na kartach przebiegu ubezpieczenia ze względu na opóźnione nadsyłanie wykazów stanu zatrudnienia, dochodzące często do kilku miesięcy, a nawet w kilkunastu wypadkach nie nadesłano dotychczes wykazów stanu zatrudnienia od 1-go stycznia 1934 r.

Tak wielkie ilości pozycyj do księgowania na kartach przebiegu ubezpieczenia z chwilą otrzymania wykazów stanu zatrudnienia za miesiące zaległe, uniemożliwiają wykonanie ich w danym okresie wymiarowym. Nierównomierność ilości materjału koniecznego do przerobienia w danym okresie wymiarowym, spowodowana opóźnionem nadsyłaniem wykazów stanu zatrudnienia przez urzędy i instytucje państwowe, zakłóca ustalony porządek pracy, przystosowany do warunków normalnych i utrudnia pracę personelowi, który w pewnych okresach nie może sprostać zadaniu, przerastającemu jego możliwości.

Nieskładanie przez omawiane instytucje i urzędy wykazów stanu zatrudnienia w terminie ustalonym, nie pozwala Ubezpieczalni obsłużyć należycie zgłaszających się po świadczenia ubezpieczonych z uwagi na brak danych o wysokości ich zarobków, okresie ubezpieczenia i t. p.

Przedsięwzięte wielokrotne próby unormowania tego stanu rzeczy zapomocą próśb, tłumaczeń i perswazyj, jak dotąd nie dały pozytywnych rezultatów.

Ubezpieczalnie, zdając sobie sprawę z trudności, na jakie natrafiają wspomniane instytucje i urzędy w sporządzaniu wykazów stanu zatrudnienia, tem większe, im więcej zatrudniają pracowników, zgadzają się i tolerują pewne odchylenia od terminu ustalonego. Jednak to stanowisko Ubezpieczalń, jak dotąd nie zostało właściwie ocenione.

Jeżeli chodzi o prywatne zakłady pracy, to sytuacja przedstawia się o wiele korzystniej, bowiem nieliczne tylko zakłady pracy nie wywiązują się z nałożonych na nie obowiązków w sposób i terminach, ustalonych w rozporządzeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 28.XII.1933 r. Niewątpliwie odegrały tu rolę, w stosunku do opieszałych, monity, groźba wystąpienia do właściwego Starostwa o ukaranie grzywną, przewidzianą w art. 269 ustawy z dnia 28.III.1933 r. o ubezpieczeniu społecznem, a także wykorzystanie w kilku wypadkach tych sankcji karnych. Ale w stosunku do urzędów i instytucyj państwowych poza monitami i prośbami, Ubezpieczalnie nie uważają za możliwe zastosowanie innych sposobów oddziaływania, ze względu na charakter tych urzędów i instytucyj.

W tych warunkach Ministerstwo Opieki Społecznej zmuszone jest zwrócić się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o wydanie podległym i nadzorowanym przez nie instytucjom i urzędom zarządzenia, co do ścisłego stosowania przepisu § 19 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej.

Ministerstwo Opieki Społecznej prosi o powiadomienie go o decyzji co do wydania takiego zarządzenia.

(—) St. Makowiecki
DYREKTOR DEPARTAMENTU

42.

POZWOLENIE.

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listo-

pada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 534), udzielam Związkowi Zawodowemu Robotników Rolnych Rzeczypospolitej Polskiej (Warszawa, ul. Czerwonego Krzyża 20) pozwolenia na ustanowienie i używanie metalowej odznaki w kształcie okrągłej tarczy wyobrażającej robotnika rolnego, siejącego zboże na tle wschodzącego słońca; w otoku napis: „Związek Zawodowy Robotników Rolnych w Rz. Pol.".

Odznaka może być używana:

1) jako odznaka Związku na szyldach, papierach i legitymacjach;

2) jako odznaka członkowska do noszenia przez wszystkich członków Związku na agrafce.

Za odznaki członkowskie Zarząd Główny Związku pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 30 gr.

Wydawanie odznaki Związku osobom, nie będącym jego członkami, jest zakazane.

(Warszawa dn. 16 marca 1936 r. Nr. AP. 3-50).

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

43.

POZWOLENIE.

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 ust. (1) rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) udzielam Związkowi Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 60) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki związkowej w kształcie emaljowanego krzyża z rozczepionemi ramionami, obramowanemi złotym paskiem; między ramionami krzyża złote promienie; w środku krzyża czerwona tarcza z białym orłem. Na ramionach krzyża inicjały Związku: „Zw. Inw. Woj. R. P. X".

Odznaka może być używana:

1) jako odznaka Związku na szyldach, papierach i legitymacjach;

2) jako odznaka członkowska do noszenia przez wszystkich członków Związków na zakrętce.

Za odznaki członkowskie Zarząd Główny Związku pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów nie więcej jednak niż 2 zł. 50 gr.

Wydawanie odznaki Związku osobom, nie będącym jego członkami, jest zakazane.

(Warszawa dn. 16 marca 1936 r. Nr. AP. 3-140).

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

44.

POZWOLENIE

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) udzielam Centralnemu Towarzystwu Organizacyj i Kółek Rolniczych (Warszawa, ul. Kopernika 30) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki w kształcie tarczy wyobrażającej rolnika, siejącego zboże na tle wschodzącego słońca; u dołu inicjały: „K. R.", po obu stronach tarczy kłosy. Odznaka wykonana z białego metalu oksydowanego długości 24 mm., szerokości 18 mm.

Odznaka może być używana:

1) jako odznaka Związku na szyldach, papierach i legitymacjach;

2) jako odznaka członkowska do noszenia przez wszystkich członków Towarzystwa na zakrętce w klapie ubrania.

Za odznaki członkowskie Prezydjum C. T. O. i K. R. pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów nie więcej jednak niż 50 gr.

Wydawanie odznaki Towarzystwa osobom, nie będącym jego członkami, jest zakazane.

(Warszawa, dn. 16 marca 1936 r. Nr. AP. 3-162).

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

45.

POZWOLENIE.

Na podstawie art. 1 ust. (I) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) udzielam związkowi Nauczycielstwa Polskiego (Warszawa, ul. Juljana Smulikowskiego, wejście od ul. Dobrej 6/8) pozwolenia na ustanowienie i używanie srebrnej odznaki w kształcie wielokąta (prostokąta ze ściętemi kątami), z poprzeczną wstęgą emaljowaną o polskich barwach narodowych; w środku czerwone słońce z promieniami; na słońcu inicjały Związku: „Z. N. P.".

Odznaka może być używana:

1) jako odznaka Związku na szyldach, papierach i legitymacjach;

2) jako odznaka członkowska do noszenia przez wszystkich członków Związku na zakrętce lub na agrafce.

Za odznaki członkowskie Zarząd Związku pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 2 zł.

Wydawanie odznaki Związku osobom, nie będącym jego członkami, jest zakazane.

(Warszawa, dn. 18 marca 1936 r. Nr. AP. 3—56.).

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 9 marca Nr. 18 Rok 1936

Poz. 153. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 17 lutego 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o zmianie przepisów, dotyczących egzaminu na czeladnika.

Poz. 154. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 lutego 1936 r. o Funduszu Popierania Wiertnictwa Naftowego.

Poz. 155. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 lutego 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych.

Na podstawie art. 27 ustęp 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) zarządzam co następuje:

§ 1. Przekazanie komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu wzajemnych sald należności Skarbu Państwa i związków samorządowych, ustalonych w wyniku rozrachunku pomiędzy Skarbem Państwa a związkami samorządowemi, przeprowadzonego na dzień 31 marca 1933 r., nastąpi na podstawie kart likwidacyjnych, sporządzonych dla poszczególnych związków samorządowych.

§ 2. Karty likwidacyjne obejmą wyniki rozrachunkowe (ostateczne salda) należności niespornych, uwidocznione w protokółach Komisyj Rozrachunkowych przy Izbach Skarbowych z rozrachunku, przeprowadzonego pomiędzy Skarbem Państwa a związkami samorządowemi na dzień 31 marca 1933 r. na podstawie instrukcji Ministra Skarbu, wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 21 kwietnia 1933 r. (Monitor Polski z dnia 20 maja 1933 r. Nr. 116, poz. 154).

§ 3. Karty likwidacyjne zostaną oznaczone dużemi literami A i B.

a) Karty likwidacyjne A obejmą salda A t. j. należności, przypadające w wyniku rozrachunku Skarbowi Państwa od związków samorządowych.

Salda te, po wyłączeniu z nich roszczeń Skarbu Państwa do związków samorządowych z tytułu należności osób trzecich (ustęp 2 art. 27 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych), przejmie komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy od Skarbu Państwa, jako wierzytelność tegoż funduszu do związków samorządowych.

b) Karty likwidacyjne B obejmą salda B t. j. należności, przypadające w wyniku rozrachunku związkom samorządowym od Skarbu Państwa.

Salda te, stanowiące dług rozrachunkowy Skarbu Państwa wobec związków samorządowych, przejmie od Skarbu Państwa komunalny fundusz pożyczko-zapomogowy, jako dług tegoż funduszu wobec związków samorządowych.

§ 4. Przejęty przez komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy, na podstawie art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych, według karty likwidacyjnej B dług Skarbu Państwa wobec związków samorządowych — komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy regulować będzie związkom samorządowym według zasad, które ustali Komisja, wymieniana w § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 września 1927 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie utworzenia komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 783).

§ 5. Należności, przypadające Skarbowi Państwa od związków samorządowych, przejęte przez komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy według karty likwidacyjnej A, związki samorządowe regulować będą komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu. Na żądanie komisji, o której mowa w § 4 niniejszego rozporządzenia, związki samorządowe wystawią zobowiązania dłużne. Przejęte przez komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy od Skarbu Państwa wierzytelności w stosunku do związków samorządowych będą traktowane na tych samych warunkach co i pożyczki, udzielane z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego.

§ 6. Przejęte od Skarbu Państwa na podstawie kart likwidacyjnych zarówno wierzytelności jak i długi rozrachunkowe, komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy włączy do masy swoich wierzytelności i długów.

§ 7. Z wpłat gotówkowych, dokonanych przez związki samorządowe celem wyrównania salda rozrachunkowego do sum obrotowych Skarbu Państwa na rachunek pod nazwą „Rozrachunek pomiędzy Skarbem Państwa a związkami komunalnemi" — przekazane zostaną odpowiednie kwoty:

a) Skarbowi Państwa na pokrycie wyłączonych z salda A danego związku samorządowego roszczeń Skarbu Państwa z tytułu należności osób trzecich,

b) komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu na pokrycie przypadającej mu od danego związku samorządowego należności z tytułu przejętego salda rozrachunkowego.

§ 8. Z wpłat gotówkowych, dokonanych przez Skarb Państwa na wymieniony w § 7 rachu-

nek w sumach obrotowych na wyrównanie salda rozrachunkowego, przypadającego związkowi samorządowemu, zaliczy się komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu na przejęty od Skarbu Państwa dług wobec danego związku samorządowego kwotę, która została już z tego rachunku związkowi samorządowemu wypłacona.

§ 9. Koszty, związane z opracowaniem kart likwidacyjnych, wykazów rozrachunkowych i t. p. czynności, wynikających z wykonania art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych, obciążą komunalny fundusz pożyczko-zapomogowy w wysokości, ustalonej przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 156. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych.

z 14 marca Nr. 19 Rok 1936

Poz. 157. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1936 r. w sprawie uprawnień byłych członków austrjackiego Instytutu Zaopatrzenia, oraz uprawnień długoletnich robotników w zakładach wojskowych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

Poz. 158. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1936 r. o organizacji Policji Państwowej w powiatach miejskich.

Na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27) zarządzam co następuje:

§ 1. W miastach, stanowiących osobne powiaty dla celów administracji rządowej, Policja Państwowa stanowi obwody powiatowe, na których czele stoją komendanci Policji Państwowej miast.

§ 2. Do zadań komendantów Policji Państwowej miast należą funkcje, wymienione w art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej.

§ 3. Na czele Policji Państwowej w Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu i Wilnie stoi komendant Policji Państwowej miasta, podporządkowany bezpośrednio komendantowi wojewódzkiemu.

Organem pracy komendanta miasta jest komenda Policji Państwowej miasta.

W miastach, stanowiących osobne powiaty dla celów administracji rządowej, w których na czele powiatu miejskiego stoi osobny starosta grodzki (Komisarz Rządu), obowiązki komendanta Policji Państwowej miasta pełni mianowany na to stanowisko przez Ministra Spraw Wewnętrznych kierownik komisarjatu, podporządkowany bezpośrednio komendantowi wojewódzkiemu.

Organem pracy komendanta Policji Państwowej miasta jest właściwy komisarjat Policji Państwowej.

W tych miastach w których funkcja starosty grodzkiego poruczona jest staroście powiatowemu, obowiązki komendanta Policji Państwowej miasta pełni mianowany na to stanowisko przez Ministra Spraw Wewnętrznych właściwy komendant powiatowy.

Organem pracy komendanta Policji Państwowej miasta jest komenda powiatowa Policji Państwowej.

§ 4. W miastach, tworzących odrębne powiaty miejskie dla celów administracji rządowej, w których obowiązki powiatowej władzy administracji ogólnej sprawują prezydenci miast, mogą prezydenci tych miast w granicach swych uprawnień i z uwzględnieniem przepisów § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1932 r. w sprawie powiatów miejskich (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 408) wydawać bezpośrednio polecenia Policji Państwowej.

§ 5. Do wykonania zadań, niedających się wypełnić siłami poszczególnych komisarjatów w obwodach, wymienionych w § 1, mogą być tworzone specjalne oddziały, wchodzące w skład Policji Państwowej w tych miastach.

§ 6. W zakresie organizacji policji śledczej w powiatach miejskich stosuje się przepisy, objęte rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 kwietnia 1930 r. o wydziałach i urzędach śledczych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 254).

§ 7. Wszystkie przepisy, dotyczące komendantów powiatowych Policji Państwowej, stosuje się również do komendantów Policji Państwowej miast, o ile w poszczególnym przypadku nie jest wyraźnie postanowione inaczej.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych o organizacji Policji Państwowej w powiatach miejskich z dnia 21 września 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 788).

Poz. 159. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lutego 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Hel w powiecie morskim, województwie pomorskiem, przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

Poz. 160. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 lutego 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rol-

nych oraz Spraw Wewnętrznych o powołaniu komisyj nadzorczych nad obrotem zwierzętami gospodarskiemi i drobiem oraz nad hurtowym obrotem mięsa tudzież nad organizacją targowisk.

Na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskiemi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 639) zarządza się co następuje:

I. Targowiskowe komisje nadzorcze.

§ 1. 1. Dla współdziałania z władzami rządowemi w wykonywaniu bezpośredniego nadzoru nad przebiegiem i organizacją obrotu artykułami objętemi rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskiemi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 639), oraz nad organizacją targowisk powołuje się targowiskowe komisje nadzorcze.

2. Komisje noszą nazwę „Targowiskowa Komisja Nadzorcza w . . . . . .".

§ 2. Do zadań targowiskowych komisyj nadzorczych należy w szczególności:

a) współdziałanie z władzami rządowemi przy wprowadzaniu w życie przepisów i zarządzeń dotyczących obrotu zwierzętami gospodarskiemi i drobiem oraz hurtowego obrotu mięsem,

b) badanie potrzeb w zakresie organizacji tegoż obrotu,

c) opinjowanie na żądanie władz rządowych i samorządowych wszelkiego rodzaju projektów urządzeń technicznych w zakresie handlu zwierzętami, drobiem i mięsem,

d) szerzenie wśród zainteresowanych czynników znajomości przepisów i zarządzeń w zakresie obrotu zwierzętami i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem,

e) opracowywanie sprawozdań dotyczących stanu rynku,

f) składanie sprawozdań ze swej działalności właściwym władzom administracyjnym,

g) wykonywanie innych czynności zleconych przez władze nadzorcze w zakresie obrotu zwierzętami i drobiem oraz handlu hurtowego mięsem, a w szczególności co do notowań cen i rejestracji umów sprzedaży.

§ 3. 1. Targowiskowe komisje nadzorcze ustanawiają w drodze zarządzeń właściwi wojewodowie.

2. Obszar działania i siedzibę komisyj ustala się po wysłuchaniu opinji właściwych izb samorządu gospodarczego i związków samorządu terytorjalnego. Działalność komisji nie może jednak rozciągać się poza granice powiatu, w którym znajduje się jej siedziba.

§ 4. 1. Targowiskowa komisja nadzorcza składa się z przewodniczącego i jego zastępcy, z przedstawicieli terytorjalnie właściwych izb: przemysłowo-handlowej, rolniczej i rzemieślniczej, z każdej po jednym, oraz z dwóch przedstawicieli związków samorządu terytorjalnego, z których jeden jest przedstawicielem gminy właściwej dla siedziby komisji.

2. O ile działalność komisji rozciąga się również na targowiska znajdujące się poza miejscem jej siedziby, skład komisji może być zwiększony o jednego członka na każde z tych targowisk.

3. Każdy z członków komisji ma swego zastępcę. Zastępca pełni obowiązki, o ile członek komisji, którego zastępuje, nie może brać udziału w jej pracach. Zastępca może uczestniczyć w posiedzeniach komisji równocześnie z członkiem, którego zastępuje, w tym jednakże wypadku tylko z głosem doradczym. Postanowienia ustępu niniejszego nie mają zastosowania do zastępcy przewodniczącego.

4. Przewodniczącego, jego zastępcę oraz innych członków komisji i ich zastępców powołują właściwi wojewodowie, przyczem przewodniczący lub jego zastępca będzie powołany spośród rolników — kandydatów przedstawionych przez izbę rolniczą. Przedstawicieli samorządu gospodarczego wojewodowie powołują spośród kandydatów przedstawionych przez właściwe izby, przedstawicieli związków samorządu terytorjalnego spośród kandydatów przedstawionych przez powiatowy związek samorządowy, zaś członków wchodzących w skład komisji z tytułu wyszczególnionego w ust. 2 — na wniosek komisji.

5. Kadencja komisji trwa najmniej 3, a najwięcej 4 lata i kończy się w dniu 31 marca.

6. Wojewoda może rozwiązać komisję przed upływem kadencji i powołać ją w nowym składzie, lub odwołać poszczególnych jej członków powołując innych z zachowaniem trybu przewidzianego w ust. 4.

§ 5. 1. Koszty działalności targowiskowej komisji nadzorczej pokrywa się z opłat targowych, pobieranych na targowiskach, podlegających jej nadzorowi.

2. Posiadacze uprawnień targowych ustalą w drodze porozumienia wysokość swego udziału w kosztach działalności komisji. W braku porozumienia wysokość udziału w tych kosztach ustali wojewoda.

3. Preliminarz wydatków rocznych targowiskowej komisji nadzorczej przekraczający 500 zł wymaga zatwierdzenia wojewody.

§ 6. Regulaminy ramowe targowiskowych komisyj nadzorczych zostaną wydane w drodze zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu opinji związków samorządu gospodarczego i terytorjalnego.

II. Przepisy przejściowe.

§ 7. W celu zorganizowania targowiskowych komisyj nadzorczych i nadania biegu ich pracom powołuje się na okres nie dłuższy niż do

dnia 31 marca 1939 r. okręgowe targowiskowe komisje nadzorcze oraz „Główną Targowiskową Komisję Nadzorczą". Komisje okręgowe noszą nazwę: „Okręgowa Targowiskowa Komisja Nadzorcza w. . . . . .".

§ 8. 1. Do zadań Głównej Targowiskowej Komisji Nadzorczej należy w szczególności:

a) kontrola i koordynacja działalności komisyj niższego rzędu oraz wykonywanie zadań przewidzianych w § 2 pkt. a — f w zakresie spraw dotyczących całego Państwa,

b) publikowanie sprawozdań ze stanu rynku wewnętrznego w zakresie obrotu zwierzętami, drobiem i mięsem,

c) pełnienie na obszarze m. st. Warszawy czynności targowiskowych komisyj nadzorczych: lokalnej i okręgowej,

d) wykonywanie innych czynności w zakresie obrotu zwierzętami i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem, zleconych przez władze nadzorcze.

2. Do zadań okręgowych komisyj należy w szczególności:

a) kontrola i koordynowanie działalności targowiskowych komisyj nadzorczych, oraz wykonywanie zadań przewidzianych w § 2 pkt. a—f w zakresie spraw dotyczących terenu działania komisji okręgowej,

b) wykonywanie innych czynności w zakresie obrotu zwierzętami i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem , zleconych przez władze nadzorcze.

§ 9. 1. Obszar działania Głównej Targowiskowej Komisji Nadzorczej obejmuje teren całego Państwa. Siedzibą jej jest m. st. Warszawa.

2. Okręgowe targowiskowe komisje nadzorcze ustanawiane są w miastach wojewódzkich dla każdego województwa oddzielnie z wyjątkiem:

a) Okręgowej Komisji we Lwowie, której działalność obejmuje obszar województw: lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego,

b) Okręgowej Komisji w Wilnie, której działalność obejmuje obszar województw: wileńskiego i nowogródzkiego.

§ 10. 1. Główna Targowiskowa Komisja Nadzorcza składa się z przewodniczącego i jego zastępcy oraz z przedstawicieli związków: Izb i Organizacyj Rolniczych R. P., Izb przemysłowo-handlowych, Izb rzemieślniczych po jednym z każdego z nich oraz z dwóch przedstawicieli związków samorządu terytorjalnego.

2. Okręgowa Targowiskowa Komisja Nadzorcza składa się: z przewodniczącego i jego zastępcy, z przedstawicieli terytorjalnie właściwych izb: przemysłowo-handlowej, rolniczej i rzemieślniczej, po jednym z każdej z nich, oraz z dwóch przedstawicieli: w województwach zachodnich — wojewódzkiego związku samorządowego, a w województwach pozostałych — wojewódzkich organów kolegjalnych.

3. W sprawie zastępców członków Głównej Targowiskowej Komisji Nadzorczej oraz okręgowych targowiskowych komisyj nadzorczych ma zastosowania § 4 ust. 3.

4. Przewodniczącego Głównej Targowiskowej Komisji Nadzorczej i jego zastępcę powołuje Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych, przyczem przewodniczący lub jego zastępca będzie powołany spośród rolników. Pozostałych członków powołuje Minister Przemysłu i Handlu, a mianowicie: przedstawicieli samorządu rolniczego na wniosek Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, przedstawicieli wojewódzkiego związku samorządowego w województwach zachodnich oraz wojewódzkich organów kolegjalnych w pozostałych województwach — na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, zaś resztę członków — we własnym zakresie działania. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych może rozwiązać komisję przed upływem kadencji lub odwołać poszczególnych jej członków i powołać nowych w trybie wskazanym w niniejszym ustępie.

5. Przewodniczącego i jego zastępcę oraz innych członków okręgowych targowiskowych komisyj nadzorczych i ich zastępców powołują właściwi wojewodowie, przyczem przewodniczący lub jego zastępca będzie powołany spośród rolników-kandydatów przedstawionych przez izbę rolniczą. Przedstawicieli samorządu gospodarczego wojewodowie powołują spośród kandydatów zgłoszonych przez właściwe izby, zaś przedstawicieli wojewódzkiego związku samorządowego w województwach zachodnich i przedstawicieli wojewódzkich organów kolegjalnych w pozostałych województwach — spośród kandydatów przedstawionych przez wydział wojewódzki.

6. Wojewoda może rozwiązać okręgową komisję przed upływem kadencji i powołać ją w nowym składzie lub odwołać poszczególnych jej członków, powołując innych z zachowaniem trybu przewidzianego w ust. 5.

§ 11. 1. Główna Targowiskowa Komisja Nadzorcza wykonuje swe czynności przy pomocy Biura, na którego czele stoi Główny Inspektor Targowiskowy, powołany przez Ministra Przemysłu i Handlu na wniosek przewodniczącego Głównej Targowiskowej Komisji Nadzorczej.

2. Okręgowa Targowiskowa Komisja Nadzorcza wykonuje swe czynności przy pomocy jednego lub więcej Okręgowych Inspektorów Targowiskowych, których powołuje wojewoda na wniosek przewodniczącego Okręgowej Targowiskowej Komisji Nadzorczej, zgłoszony w porozumieniu z Głównym Inspektorem Targowiskowym.

3. W sprawie ramowych regulaminów komisyj Głównej i okręgowych mają zastosowanie przepisy § 6.

§ 12. 1. Koszty działalności targowiskowych komisyj Głównej i okręgowych pokryte będą:

a) z opłat targowych,

b) z ewentualnych dotacyj samorządu gospodarczego i terytorjalnego oraz organizacyj społecznych.

2. Budżet okręgowej komisji zatwierdza wojewoda. Budżet ten nie może przekraczać 3% ogólnych wpływów brutto z opłat targowych danego okręgu.

3. W budżetach okręgowych komisyj powinien być przewidziany udział w kosztach utrzymania Głównej Komisji w wysokości ustalonej przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych określi również udział gminy m. st. Warszawy w kosztach utrzymania Głównej Komisji.

III. Postanowienia końcowe.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 161. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 lutego 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o notowaniach cen i rejestracji umów sprzedaży zwierząt gospodarskich i mięsa.

Na podstawie art. 10 ust. (3) i (6) oraz art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskiemi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 639) zarządza się co następuje:

I. Notowanie cen.

§ 1. 1. Notowanie na poszczególnych targowiskach cen oraz ogłaszanie sprawozdań i kursów targowych w zakresie obrotu bydłem rogatem, trzodą, owcami i mięsem będzie powierzane terytorjalnie właściwym targowiskowym komisjom nadzorczym przewidzianym w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 160).

2. Zarządzenia, powierzające poszczególnym targowiskowym komisjom nadzorczym czynności określone w ust. 1, będą wydawane przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych po zasięgnięciu opinji właściwego dla miejsca notowań zarządu gminy oraz izby: przemysłowo-handlowej, rolniczej i rzemieślniczej.

3. Targowiskowe komisje nadzorcze, którym zostaną powierzone wskazane czynności będą używały nazwy: „Targowiskowa Komisja Nadzorcza i Notowań Cen w. . . . .".

§ 2. 1. Do targowiskowych komisyj nadzorczych i notowań cen należy w zakresie notowania cen:

a) stwierdzanie i ogłaszanie cen płaconych na targowisku za bydło rogate, trzodę chlewną i owce oraz cen za mięso z tych zwierząt w obrocie hurtowym;

b) ogłaszanie danych, dotyczących obrotu na targowisku oraz ilości towaru dostarczonego do miejscowej rzeźni z pominięciem targowiska;

c) podawanie charakterystyki targu w poszczególnych działach obrotu.

2. Ogłaszania sprawozdań dotyczących cen obrotu oraz charakterystyki targu należy dokonywać w miejscowości, w której się targ odbywa, zasadniczo w dniu notowania, a najpóźniej następnego dnia powszedniego.

§ 3. 1. W miejscowościach, w których targi zwierzętami odbywają się przynajmniej raz w tygodniu wojewoda na wniosek targowiskowej komisji nadzorczej i notowań cen może powołać do prac tej komisji w zakresie notowania cen rzeczoznawców.

2. Rzeczoznawcy ci będą powoływani w równej liczbie spośród kandydatów przedstawionych przez właściwy dla miejsca notowań zarząd gminy, oraz izbę: przemysłowo-handlową rolniczą i rzemieślniczą.

3. Wojewoda może odwołać rzeczoznawców i powołać nowych w trybie przewidzianym w ust. 2.

§ 4. 1. Komisja notuje ceny w specjalnej księdze notowań i w formie protokółu podpisanego przez członków komisji (rzeczoznawców); księga ta powinna być sznurowana i potwierdzona przez właściwy dla targowiska zarząd gminy.

2. Komisja notuje ceny i ogłasza sprawozdania bądź to na zasadzie rejestracji umów sprzedaży (§ 9) i obserwacji rynku bądź też na podstawie samej obserwacji.

§ 5. Notowanie powinno się odbywać z zachowaniem następujących zasad:

a) pod uwagę będą brane tylko tranzakcje, zawarte w dniu notowania;

b) nie podlegają notowaniu ceny tranzakcyj tendencyjnych, oraz tranzakcyj odbiegających od ustanowionych typowych warunków sprzedaży i jednolitej nomenklatury;

c) dla każdego rodzaju towaru będą podawane ceny najniższe i najwyższe; ceny wyjątkowe można podać tylko wówczas, gdy zostaną wyraźnie jako takie zaznaczone;

d) ceny będą podawane loco targowisko lub hala hurtowej sprzedaży mięsa.

§ 6. Przewodniczący i inni członkowie komisji mają prawo dostępu do miejsc sprzedaży i śledzenia przebiegu poszczególnych tranzakcyj. Przewodniczący lub jego zastępca ma ponadto prawo wglądu do dowodów rejestracji umów sprzedaży (§ 10).

§ 7. 1. Koszty związane z wykonywaniem czynności notowań cen pokrywa gmina, w której komisja ma swoją siedzibę.

2. Przewodniczący i inni członkowie komisji sprawują swe czynności bezpłatnie; zarząd gminy może jednakże przyznać im zwrot rzeczywistych kosztów i diety.

§ 8. Regulamin prac komisji w zakresie notowania cen uchwalony przez komisję zatwierdza wojewoda.

II. Rejestracja umów sprzedaży.

§ 9. 1. Rejestrowanie na poszczególnych targowiskach zawartych na nich umów sprzedaży bydła rogatego, trzody chlewnej, owiec oraz hurtowej sprzedaży mięsa zarządza Minister Przemysłu i Handlu w sposób przewidziany w § 1 ust. 2.

2. Obowiązek rejestrowania może dotyczyć umów sprzedaży wszystkich wymienionych artykułów lub tylko niektórych z nich.

§ 10. 1. Rejestrowanie umów sprzedaży oraz wydawanie dowodów zarejestrowania uskutecznia zarząd targowiska przez zaprzysiężonych funkcjonarjuszów.

2. Dowód zarejestrowania winien zawierać następujące dane:

a) Nr. kolejny,

b) datę zawarcia umowy,

c) imię i nazwisko sprzedawcy,

d) imię i nazwisko nabywcy,

e) jakość i rodzaj, wagę i ilość oraz ewentualny znak towaru,

f) cenę każdego rodzaju towaru,

g) na specjalne żądanie władzy nadzorczej — adnotację co do przeznaczenia oraz pochodzenia towaru.

3. Cena zwierząt rzeźnych i mięsa powinna być podawana za 1 kg, a zwierząt hodowlanych lub użytkowych — za sztukę, w każdym przypadku według obowiązującej nomenklatury towaru.

4. Podawanie cen nieustalonych umową względnie cen wyrażonych w sposób opisowy, jak np.: „x zł ponad notowanie" jest wzbronione.

5. Postanowienia dotyczące obowiązku notowania wagi (ust. 2 lit. e) nie stosuje się w przypadkach tranzakcyj zwierzętami, przeznaczonemi na cele hodowlane i użytkowe, o ile nabywcą jest producent rolny lub hodowca.

§ 11. Dowód zarejestrowania sporządza się w 3-ch egzemplarzach; po jednym otrzymuje sprzedawca i nabywca, trzeci zaś zostaje w aktach przynajmniej przez rok.

§ 12. Umowy zawarte poza targowiskiem lub w czasie nietargowym nie mogą być rejestrowane.

§ 13. Do rejestracji powinien zgłosić umowę sprzedawca lub osoba występująca w jego imieniu. Zgłoszenie winno nastąpić w dniu sprzedaży.

§ 14. O ile na targowisku została ustanowiona komisja notowań, zarząd targowiska jest obowiązany po skończonym targu przedstawić jej spis zarejestrowanych tranzakcyj wraz z dowodami zarejestrowania.

§ 15. Poza przypadkami przewidzianemi w rozporządzeniu niniejszem oraz w innych przepisach szczególnych treść dowodu zarejestrowania nie może być ujawniana.

III. Postanowienia szczególne.

§ 16. 1. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych może powierzyć czynności określone w § 1 ust. 1 oraz w § 9 w całości lub częściowo giełdom mięsnym lub kasom targowym.

2. W przypadku rejestrowania umów sprzedaży przez giełdę mięsną karta umowy, sporządzona przez maklera przysięgłego, zastępuje dowód zarejestrowania (§ 10 ust. 2).

IV. Postanowienia karne.

§ 17. Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia podlega karom przewidzianym w art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskiemi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem.

V. Postanowienia końcowe.

§ 18. Na targowiskach, na których w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia są czynne komisje notowań cen przepisy tego rozporządzenia będą obowiązywały od dnia 1 maja 1936 r.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 162. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 lutego 1936 r. o składzie i sposobie działania komisyj szacunkowych, powoływanych do ustalania przyrostu wartości majątku spółek z ograniczoną odpowiedzialnością.

Poz. 163. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 marca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 30 maja 1933 r. w sprawie emisji I-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej.

Poz. 164. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1936 r. o zmianie taryfy na wyroby tytoniowe.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 6 marca Nr. 55 Rok 1936

Poz. 107. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 19 lutego 1936 r. w sprawie podania o nadanie mocy powszechnie obowiązującej umowie zbiorowej z dnia 14 stycznia 1936 r., dotyczącej warunków płacy i pracy dozorców domowych m. Poznania.

---

z 7 marca Nr. 56 Rok 1936

Poz. 108. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 lutego 1936 r., wy-

dane w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych o wynagrodzeniu przewodniczących, zastępców, członków i pracowników powiatowych urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art. 10 i art. 35 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr. 5, poz. 60) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego w porozumieniu z właściwem wojewódzkiem biurem do spraw finansowo-rolnych ustala wynagrodzenie:

1) dla przewodniczącego i zastępcy powiatowego urzędu rozjemczego za udział w posiedzeniu wraz z opracowaniem i zakończeniem spraw z danego posiedzenia;

2) dla innych członków za udział w posiedzeniu.

Ponadto wyżej wymienionym przysługuje zwrot kosztów przejazdu.

§ 2.

Zwrot kosztów przejazdu obejmuje koszty przejazdu środkami masowego transportu (koleje, autobusy i t. p.) — na kolejach kl. III poc. osob.

W przypadku odbycia przejazdu końmi zwraca się koszty przejazdu według obowiązującej taryfy, stosowanej przez właściwy powiatowy związek samorządowy.

§ 3.

Za kierownictwo urzędem przewodniczący powiatowego urzędu rozjemczego może pobierać dodatkowe miesięczne wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości ustalonej przez przewodniczącego Wydziału Powiatowego w porozumieniu z właściwem wojewódzkiem biurem do spraw finansowo-rolnych.

§ 4.

Pracownicy powiatowego urzędu rozjemczego otrzymują wynagrodzenie miesięczne w wysokości ustalonej przez Przewodniczącego Wydziału Powiatowego w porozumieniu z wojewódzkiem biurem do spraw finansowo-rolnych i przewodniczącym powiatowego urzędu rozjemczego.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 1 kwietnia 1936 r. i jednocześnie traci moc obowiązującą okólnik Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 czerwca 1933 r. o wynagrodzeniu członków i pracowników powiatowych urzędów rozjemczych.

Poz. 109. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 2 marca 1936 r. w sprawie umorzenia 7% Pożyczki Kolejowej.

z 9 marca Nr. 57 Rok 1936

Poz. 110. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zatwierdzenia statutu Warszawsko-Białostockiego Związku Międzykomunalnego dla założenia i utrzymania Wojewódzkiego Zakładu Psychjatrycznego.

z 10 marca Nr. 58 Rok 1936

Poz. 111. Okólnik T. 37 Ministerstwa Skarbu z dnia 26 lutego 1936 r. L. D. IV. 1999/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1091 p. 4 t. c.).

Poz. 112. Okólnik T. 38 Ministerstwa Skarbu z dnia 26 lutego 1936 r. L. D. IV. 4567/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy pozycji 930).

Poz. 113. Okólnik T. 39 Ministerstwa Skarbu z dnia 26 lutego 1936 r. L. D. IV. 4733/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 615 i 616).

Poz. 114. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 22 lutego 1936 r. L. D. IV. 1825/2/36 w sprawie stosowania cła według punktu 1 poz. 512 taryfy celnej do skórek cielęcych, przeznaczonych do obciągania wałków rozciągających przy maszynach przędzalniczych.

z 11 marca Nr. 59 Rok 1936

Poz. 115. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 27 lutego 1936 r. L. D. IV. 3763/2/36 w sprawie stosowania ceł konwencyjnych do kwiatów na gałązkach ciętych.

Poz. 116. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 27 lutego 1936 r. L. D. IV. 4504/3/36 w sprawie pobierania odsetek za zwłokę przy odprawach warunkowych.

---

z 12 marca Nr. 60 Rok 1936

Poz. 117. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 6 marca 1936 r. w sprawie prowadzenia rejestru cechów rzemieślniczych.

Na podstawie § 8 ust. (4) rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1936 r. o cechach rzemieślniczych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 147) zarządzam, co następuje:

§ 1. Władzą, powołaną do prowadzenia rejestru cechów rzemieślniczych, jest właściwa terytorjalnie władza przemysłowa I instancji, jako władza nadzorcza cechu.

§ 2. Władza przemysłowa I instancji winna założyć odrębny rejestr cechów rzemieślniczych i prowadzić go stale według zasad poniżej ustalonych.

§ 3. Rejestr cechów rzemieślniczych składa się z ponumerowanych arkuszy, zszytych i tworzących jedną parafowaną księgę.

§ 4. Każdy arkusz zawiera 10 rubryk. Poszczególne rubryki noszą tytuły następujące:
1. Liczba porządkowa cechu.
2. Nazwa i siedziba cechu. — Teren działania — Data zatwierdzenia statutu lub jego zmiany.
3. Rodzaje rzemiosła.
4. Ilość członków.
5. Wysokość opłat: a) wpisowe, b) składka członkowska.
6. Majątek cechu.
7. Budżet cechu.
8. Zarząd cechu.
9. Komisja Rewizyjna — Sąd Polubowny.
10. Uwagi.

§ 5. Do poszczególnych rubryk wciąga się następujące dane:

1) do pierwszej — kolejny numer cechu w miarę wciągania cechów do rejestru cechu;

2) do drugiej — pełne statutowe brzmienie nazwy cechu, terytorjalny zasięg działania (gmina, powiat, województwo) i datę ostatniego zatwierdzenia przez władzę nadzorczą statutu cechowego lub jego zmiany;

3) do trzeciej — rodzaj względnie rodzaje przemysłu rzemieślniczego, wykonywanego przez członków cechu;

4) do czwartej — stan członków w dniu 1 stycznia każdego roku;

5) do piątej — wysokość aktualnie obowiązujących: a) wpisowego i b) składki członkowskiej, określonej w stosunku miesięcznym;

6) do szóstej — sumarycznie stan majątkowy cechu w dniu 1 stycznia każdego roku, obejmujący fundusze, lokaty i nieruchomości cechu oraz legaty i fundacje na rzecz cechu;

7) do siódmej — globalną sumę oddzielnie dochodów i oddzielnie wydatków cechu w każdym roku obrachunkowym, po ich uchwaleniu przez walne zebranie cechu;

8) do ósmej — imiona, nazwiska i adresy: a) starszego cechu, b) podstarszego i c) członków zarządu;

9) do dziewiątej — nazwiska i adresy członków: a) komisji rewizyjnej i b) sądu polubownego;

10) do dziesiątej — daty odbytych walnych zebrań, datę utworzenia kasy zapomogowej i kasy pogrzebowej z zaznaczeniem, jaka z tych kas została utworzona, datę zawieszenia w urzędowaniu zarządu cechu, datę i przyczynę rozwiązania cechu (likwidacja dobrowolna lub z urzędu) i inne.

§ 6. Rejestr cechów jest dostępny dla wszystkich.

§ 7. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 118. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 lutego 1936 r. o zatwierdzeniu wysokości opłat na rzecz Pomorskiej Izby Rolniczej na okres czasu od dnia 1 kwietnia 1936 r. do dnia 31 marca 1937 r.

Poz. 119. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 2 marca 1936 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

z 13 marca Nr. 61 Rok 1936

Poz. 120. Zarządzenie Rady Ministrów z dnia 10 marca 1936 r. w sprawie przedłużenia okresu niezarządzania wyborów do rady miejskiej w Poznaniu.

Poz. 121. Okólnik T. 45 Ministerstwa Skarbu z dnia 4 marca 1936 r. L. D. IV. 5693/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 104 i 625 tar. celnej).

Poz. 122. Okólnik T. 42 Ministerstwa Skarbu z dnia 27 lutego 1936 r. L. D. IV. 3712/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 1082, 1084 i 1099 tar. cel.).

z 14 marca Nr. 62 Rok 1936

Poz. 123. Okólnik T. 43 Ministerstwa Skarbu z dnia 29 lutego 1936 r. L. D. IV. 3250/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 594).

Poz. 124. Okólnik T. 44 Ministerstwa Skarbu z dnia 4 marca 1936 r. L. D. IV. 5238/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 778 i 1250).

z 16 marca Nr. 63 Rok 1936

Poz. 125. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 lutego 1936 r. o zatwierdzeniu wysokości opłaty na rzecz Wielkopolskiej Izby Rolniczej na okres czasu od dnia 1 kwietnia 1936 r. do dnia 31 marca 1937 r.

Poz. 126. Okólnik T. 41 Ministerstwa Skarbu z dnia 27 lutego 1936 r. L. D. IV. 4367/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 91, 150, 300 i 490).

z 17 marca Nr. 64 Rok 1936

Poz. 127. Okólnik T. 40 Ministerstwa Skarbu z dnia 27 lutego 1936 r. L. D. IV. 4554/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1162 p. 5 taryfy celnej).

Poz. 128. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. IV. 3654/3/36 w sprawie uwzględniania nadwyżek ponad wagę, wskazaną w pozwoleniu przywozu.

III. Inne wydawnictwa.

Pismo okólne Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 10 marca 1936 r. Nr. Zn. 17-41-6 o sprawozdaniach z kontroli wody.

Do

Urzędów Wojewódzkich (wszystkich prócz Śląskiego).

Na podstawie sprawozdań z kontroli wody i urządzeń wodnych za rok 1934 Ministerstwo

Opieki Społecznej stwierdza, że wykonanie postanowień okólnika z dnia 1 marca 1934 r. Nr. 6/34 *) instrukcji do rozporządzenia Ministrów Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych, w szczególności działu IV, dotyczącego sprawozdań z kontroli wody i urządzeń wodnych, wymaga wyjaśnień znaczenia poszczególnych rubryk schematu (załącznik Nr. 3 do powołanego okólnika), które to wyjaśnienia Ministerstwo Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych podaje Urzędom Wojewódzkim do wiadomości i stosowania.

Do działu IV okólnika Nr. 6/34 z dnia 1.III.34 *).

do lit. a): Dane, zawarte w rubrykach schematu, powinny dać obraz stanu zaopatrzenia w wodę danego terenu.

Rubryka I. Liczba zbadanych urządzeń wodnych powinna zawierać liczbowe dane, dotyczące skontrolowanych urządzeń wodnych (studnie publiczne, prywatne, źródła ujęte), niezależnie od tego, czy próby wody były badane czy niebadane. W razie, gdy o konieczności zamknięcia studni (dział I ust. 2 okólnika z dnia 1.III.34, Nr. 6/34) decyduje samo zbadanie urządzeń wodnych, to znaczy bez konieczności badania wody, to takie przypadki powinny być uwidocznione liczbowo w zestawieniu rubryki III.

Naprzykład gdy skontrolowanych urządzeń wodnych było 10 i bez badania prób wody zamknięto na stałe — 1, czasowo — 2, to te 3 przypadki zamknięcia studni powinny być uwidocznione w rubryce III.

Rubryka II. Liczba urządzeń z wodą: zdatną, warunkowo zdatną, niezdatną.

Rubryka ta powina uwidaczniać **jedynie** liczbowe dane, dotyczące **zbadanych** prób wody. Wobec licznych w tym punkcie niedociągnięć w sprawozdaniach za rok 1934 r. podkreśla się specjalnie, że:

a) suma trzech pozycyj tej rubryki nie musi być zgodna z sumą rubryki I; może ona być z nią zgodna jedynie wtedy, jeżeli w każdym przypadku kontroli urządzenia wodnego będzie, obok tej kontroli, również zbadana próba wody. Naogół jednak, jak doświadczenie wskazuje, przypadki kontroli urządzeń wodnych są o wiele częstsze, niż przypadki badania prób wody, zatem suma pozycyj rubryki II będzie naogół mniejsza od sumy rubryki I.

z) Liczby, dotyczące urządzeń z wodą **warunkowo zdatną** i **niezdatną,** powinny być uwidocznione w rubryce III, gdy konsekwencją stwierdzenia, że woda jest warunkowo zdatna lub niezdatna do picia i potrzeb gospodarczych, powinny być odpowiednie zarządzenia władz administracji ogólnej (§ 4 rozporządzenia z dnia 27.VIII.1933 r. o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 562).

Rubryka III. Liczba urządzeń wodnych zamkniętych, dopuszczonych warunkowo.

Suma trzech pozycyj tej rubryki powinna w zasadzie odpowiadać sumie dwóch pozycyj (warunkowo zdatn. i niezdatn.) rubryki II; jedynie w przypadkach zamknięcia studni na podstawie samej kontroli urządzenia wodnego, o których mowa w ustępie poprzednim, suma ta będzie obejmowała również i te przypadki. Przypadki niezgodności sumy trzech pozycyj rubryki III z sumą dwóch pozycyj rubryki II powinny być wyjaśnione każdorazowo w „uwagach".

Celem dokładniejszego sprecyzowania znaczenia rubryk schematu i uniknięcia na przyszłość niedociągnięć w liczbowych zestawieniach sprawozdań wprowadza się następującą poprawkę do schematu rubryki I-ej:

zamiast: **Liczba zbadanych urządzeń wodnych** ma być:

Liczba zbadanych:	
urządzeń wodnych	prób wody

przytem liczba zbadanych prób wody powinna odpowiadać sumie trzech pozycyj rubryki II.

(—) Dr. J. Adamski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

*) Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewn. z r. 1934 Nr. 9, str. 276.

SPROSTOWANIE

W tekstach wzorów, dołączonych do okólnika Nr. 87 z dnia 31.XII.1935 r., ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31.XII.1935 r., Nr. 40, należy wprowadzić następujące poprawki:

1) W ustępie ostatnim wzoru Nr. 1 (str. 654) obok powołanej podstawy prawnej należy wstawić wyrazy: „w brzmieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976)" oraz wyrazy: „do Min. Spraw Wewn. sprzeciw za pośrednictwem..." zastąpić wyrazami: „sprzeciw do...".

2) W ustępie ostatnim wzoru Nr. 1-a (str. 655) wyrazy: „do Min. Spr. Wewn. sprzeciw za pośrednictwem...." zastąpić wyrazami: „sprzeciw do....".

3) Powołaną na wstępie wzoru Nr. 2 (str. 655) podstawę prawną uzupełnić należy przed wyrazami „i § 8" wyrazami: „w brzmieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976)".

4) W wierszu pierwszym wzoru Nr. 2-a, po wyrazach: „art. 1" dodać wyrazy: „i 2".

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.